

KRZYSZTOF KOEHLER

Elmentem

„Ímé, az egész föld előtted van, ahova
jobbnak és helyesebbnek látszik menned,
menj oda.”
(Jer 40,4)

*Elmentem. Ímé, itt vagyok,
És rongyaikban az emberek.
Kóbor kutyafalkák. Kiegett nap.
Nyomornegyed a város határán.*

*A graffitis házak mélyéből
Ösvények vezetnek: bevert
Üvegek, furnérlapok és kátránypapír: műanyag-
Palackok mardossák a fűvet, a rémült
Bokrokat; kibelezett ágy az utcán.
Rácsot lehúzó öreg
A szürkületben.*

*Az utcák lakói: atlétatrikós,
Agyontetovált férfiak,
S kik hozzájuk tartoznak, a nők. Marihuána-füst.
Vakolat-vedlette kapualjak. Harsányan
Mondanak valamit, öblösen
Messzi a hangjuk. Káromkodnak?
Valakit hívnak?
Perlekednek?*

*Jó és illő volna
Itt befejeznem. De némán,
Nehéz léptekkel átvágok
Tereiken. Csak a gyermekek
Tekintete tartóztat fel.*

*„Biztosan jól döntöttem,
Ha már itt vagyok. Jól
Történt, hogy ez történt velem.”*

*Úgy véled, nem ezt mormolgotam
Magamban mindegyre
Estéknént, a viadukt alatt,
Egy kukában rakott tűz
Fölött melengetve kezem?*

*A jóllakottak maradékában
Turkálók. A túltápláltságból
Táplálkozom.*

*A fekete nap
Letaszítja az égről
A kihunyt csillagot.*

*Még nem látod,
Pedig már megtörtént.*

Az, aki áll

„Uram, te jól tudod, hogy az embernek
nincs hatalmában az útja; és nem adatott meg neki,
hogy irányt szabjon útjának, s maga irányítsa lépteit.”
(Jer 10,23)

*Itt állok. Végre megállottam a parton.
Látom a túloldalt: dombhajlat, háztetők,
A csorda vonulása. A hallás
Nyugtalan küldönce az emberek lármáját
Hozza. És valami vízesésként
Alászárnnyal a szikláról.*

*Egy pillanat múlva minden elcsendesül. A nyugalom
Mint ármány, éjjéli tolvaj,
Kísértet vagy hajtóvadászat lopakodik.*

*Aztán még felfedem alakját.
Mellette néhány ember. Arcuk láthatatlan.
Hadonásznak. Alkonyodik,
Vagyis minden szertefoszlik,
Mint felénk a köd
Napkeltekor.*

*E mozdulattól lúdbörzlik, fodrozódik a víz,
Hullámai végre elérnek hozzám, talpam cirógatják.
Megcsap a tó illata,
Hűlőben a föld.*

*Mifelénk északon most pengnek a kaszák.
Itt nappal kitikkadnak a szöcskék.
Ott szelíd álom ereszkedik a világra, itt
A homály hóhérbárdként sújt le rá.*

*Pedig tudom, hová készültem annyi
Évig; megannyi kínlódáson, bódulaton, reményen
És gondon át; s nemegyszer lett kenyértelen pajtásom
A szegénység: és az, hogy jajt kiáltok, látva,
Mint roskad magába az emberi élet, és falja fel
A testet a betegség, mardos savával a bánat,
Ecetével a lemondás és a gond,
Mint szűkíti be a szemhatárt a kétkedés
Köde; mint kél fel reményteli reggelen
A nap; mint rugaszkodik neki
Az örökkévalóság, mint villan meg a vég,*

*Hisz' mindvégig láttál engem
Az utamon, hisz lépteim mindig
A Te sötét útjaidat rótták; mert ítéletet
Hirdető hírnök voltam, verítékezeve
Igyekeztem, örömben és kínban, olvasva ki
Az értelmet; néztem távozó
Szeretteim is, láttam a szeretet véghatárát,*

*A férjét és a feleségét is; a gyermekek feladása
Miatt vérzett a szívem, mert a földben lakom,
Ahol senki se árnítja magát, hogy majd valahogy
Jobban el lehet igazgatni mindazt, ami a születés
És a halál közötti időt kitölti.*

*Most itt ülök a tűzrakásnál,
Közel a vízhez.*

*Igyekeztem hang lenni, s hittem, hogy lehetek,
Szólni mindegyikük helyett, de a magam nevében
Se tudtam egyetlen szót se ejteni.*

*Azt gondoltam... hogy...
Teljesen megérek,*

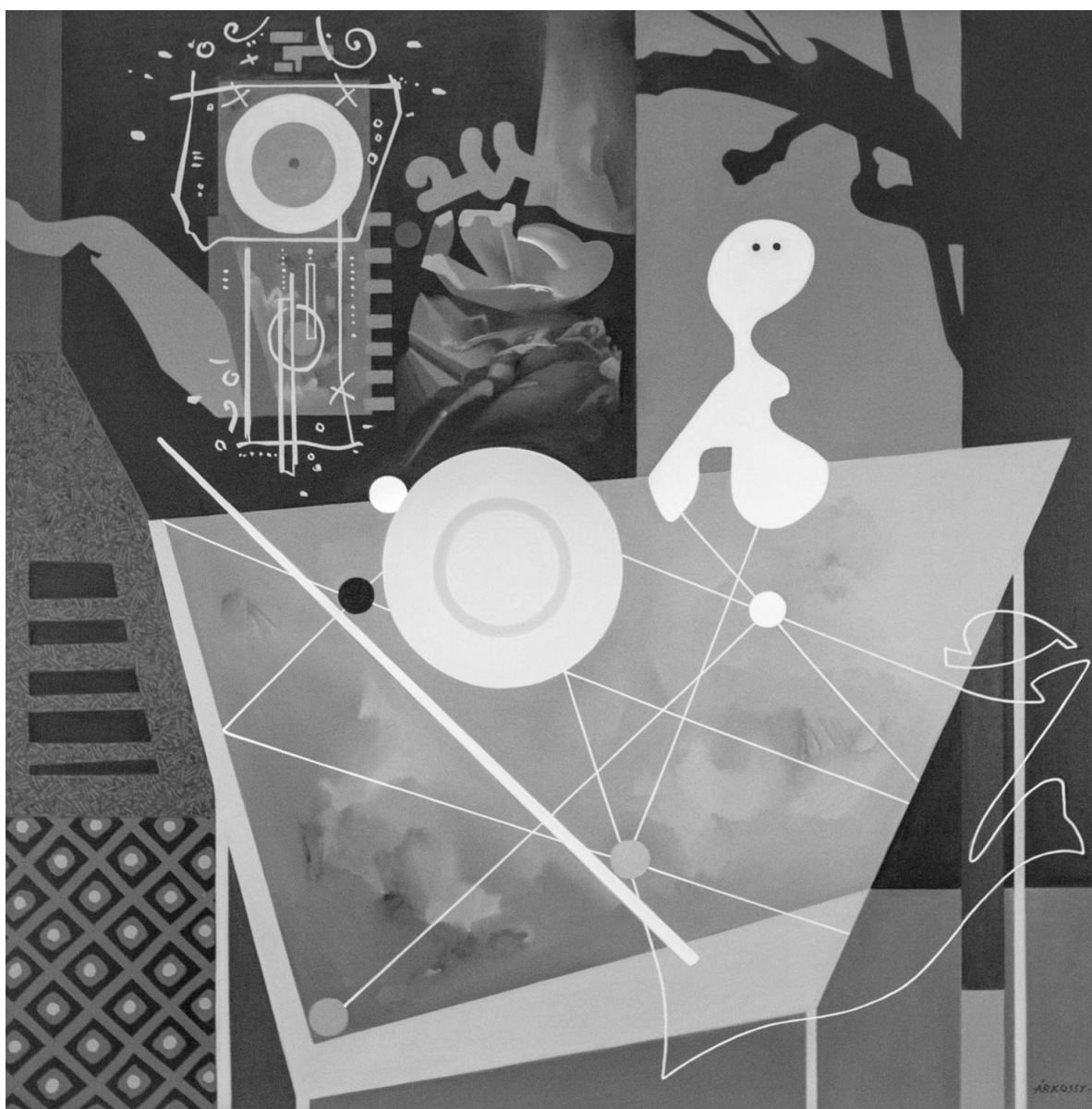
*Mint az erdei gyümölcsök,
Hogy engem teljesen eltölt
A nehézségi erő.*

*És nem maradt rá időm:
Eljöttem hát ide.
Meglehet, túl későn.*

*Lassan elmerül a hold,
Villódzó fénylenyomatot hagyva
A hullámokon.*

*Fölálllok, útra kelek, és elmondom, mi történt azután:
A parton egy öreg fűzfában tüzet gyújtottam,
Valamit ettem vacsorára, és rémületemben összerázkódtam:
E fényben egy alak jött felém a vízen.*

Kovács István fordításai

A játék szelleme (olaj, vászon, 70 × 70 cm, 2016)